

— დილ, ევტერა, ერთი ცხრაათიანი, პოე-
ზიის მუზა!—

ეს რომ მითხრა, მაშინვე თვალ წინ დამიდგა
შორეული წარსული: საკლასო ოთახი. ბერძნულის
მასწავლებელი, რომელსაც მოწაფეები „კვეთას“
ვეძახოდით. ძველ კლასიკოს პოეტების თხზულებე-
ბი, ცნობილ მანუშტეინის გამოცემული და შიგ სუ-
რათები. თითქოს ახლაც მესმოდა „კვეთას“ სიტ-
ყვები:

— ზუზები სცხოვრობდნენ პარნასზე, სვამდნენ
კასტალიის წყაროს წყალს, საიდანაც იძენდნენ ზე-
შთაგონებას და მომავლის განჭვრეტის ნიჭსა.
ცხრა და იყო: კლიო, ევტერა...

— და აი, ერთი ამ ცხრა დათაგანი პარნასის მაგი-
ერ „ქიპერიონის“ სარდაფში იმყოფებოდა ამ წუთში,
ჩემ წინაშე იდგა და მეზახებოდა!

ამაზე უფრო საკვირველი სასწაული განა კიდევ
შესაძლო იყო?

— ღმერთო! ნუ თუ ეს დასაჯერებელია?—
წამოვიძახე მე.

— როგორც ჰხედავთ!— მიპასუხა ევტერამ.

— მერე, რამ ჩამოგადგოთ აქ, ჯერ ჩვენს
ქვეყანაში და შემდეგ ამ სარდაფში?

— ეს გრძელი ამბავი გახლავთ...— ათრთოლე
ბულის ხმით წარმოსთქვა მან და თვალები კვლავ
კრემლით აევსო! რამ ჩამომაგდო? სირცხვილმა...

ევტერამ ველარ შეიკავა თავი და ხელ ახლა
გულმოსაკლავი ქვითინი დაიწყო.

როგორც იყო დავამშვიდე და სკამზე დავსვი. ეს
მოულოდნელი და საოცარი ამბავი თან და თან
უფრო საინტერესო ხდებოდა და მეც აღარ მოვეშვი
მის, სანამ არ ვამბომინე დაწვრილებით.

ევტერამ დამაკეტინა კარი და დაიწყო:

(გაგრძელება შემდეგ №-ში)

თავუნა.

მექანჯალებულის ლექსები.

ნანი, ნანა, ნანი, ნინა...

რაღაცამ ჰკვაში მირჩინა...

თლად გაგიჟდა ეს ქვეყანა...

ნეტავ აქ რამ მოიყვანა

მოსკოველი არტისტები,

მე მას შემდეგ ვლეღავ, ვკვდები,

ვიცი, გული გამიკლდება...

ვხედავ, თავში ტვინი ტყდება...

ნანი, ნანა, ნანი, ნინა...

შამომიჩნდა ჩემი თინა,

არც ღლით, არც ღამით მაძინა,

ხან აღერსიფ მომეფინა,

ხან გაიბუტ-მოიწყინა,

სთქვა; თეატრში მიდის ზინა,

ქეთო, კოტე, აგრაფინა,

მთელი ხალხი, თლათ მიღეთი,

უსათუოდ შენ ბილეთი

ჩემთვისაც უნდა იშოვნო,

და გული არ დამიღონო,

ნუ იცი გატეხა ხათრის,

მოსკოვის მხატვრულ თეატრის

მსახიობთა გასტროლები,

არ ვნახო, არ გებრალეები?!

ასე, სულის ორეულმა,

თვალეზე ცრემლ მორეულმა,

სურვილებით განატაცმა,

(ამ დროს კოხტა და წარმტაცმა)

ბილეთისთვის გამამგზავრა,

დაივიწყა რაც იჯავრა,

და მიეცა მას იმედი...

მაგრამ რომ არ სწყალობს ბედი?

ვის არ ვსთხოვე, არ მივმართე...

ხელი ვერსად გავიმართე...

ვიტყვი, ბევრგან კი წავაწყდი,

(გამხელისთვის თუ არ წავწყდი)

ბილეთს ყიდდნენ რაღაც ფრთხილად...

მივედი და ვსთხოვე ტკბილად...

თუ გაქვს ძმაო ჩემი ხათრი,

გვიბოძეთ ამფითეატრი!

—რამდენი გსურთ?— ორი ცალი!

(მუხლმა დამიწყო კანკალი,

ფასს მეტყოდა, ვიცოდი ძვირს,

მოლოდინში ვიჩქმეტდი ცხვირს).

—გვიბოძეთ სამი ათასი!...

უცებ მოთმინების თასი

ამევსო და შევეკურთხე:

თფუ, თქვენ!.. ვსთქვი და მივაფურთხე,

და შინისკენ გამოვბრუნდი,

ხელ ცარიელი დავბრუნდი,

თინას უთხარ: გეთაყვანე,

მწუხარება ვადიტანე,

გაყიდულა ბილეთები,

ჩემს სიყვარულს გეფიცები.

ერთიც არსად იშოვნება,

(თავს ტყუილის მივეც ნება

თქვენგან გამხელას არ ველი)

თინას სწვავდა სევდა მწველი,

გაწყრა, ზურგი შემეპცია,

ბევრი კრემლი დააქცია,

ზოგი ღვარად, ზოგი ცვარად.

(არც შეიძლება სხვა გვარად)

ამ დროს მეც თავს ვემუქრები:

ნეტავ, რატომ არ გავქრები,

რომ არავინ თანამიგრძნობს,

ვერვის ვიცნობ მსხვილს და საგრძნობს,

ვინმემ ხელი გამიმართოს

(ეს ხათა არ დამემართოს)

ესთქვათ, კრება დამფუძნებელი
არის მეტად მიმზიდველი...
ბილეთს მე ამაოდ ველი,
აღარ მიმიწვდება ხელი...
ქვესტორი არ თანამიგრძნობს,
ალბად, კარგად რომ ვერ მიცნობს,
დამფუძნებელ კრების ცოლებს,
მათ დებს, მაზღებს, რძლებს ბიცოლებს
ბილეთებს სწრაფლ დაურიგებს
(საქმეს ასე გაარიგებს)...
არც სხვა მწყალობს, თუნდაც
ბევრთან მომივიდა შეხლა ეხლა
მოსკოველ არტისტო გასტროლი
გახდა ჩვენთვის შემადრწოლი...
ავგიჯანყა დები, ცოლი...
თუ თეატრის კომისარი
გწყალობს, საქმე ძმავ ის არი.
ბილეთების შიში ნუ გაქვს...
ის ყოველთვის შენ დროზე გაქვს.
ანდა, ასეთ კრიზისის დროს,
სჯობს ემოყვრო სამინისტროს,
ის ბილეთებს გინაწილებს,
არასდროს არ გაგაწილებს
პო, და მე და ჩემი თინა,
სწორედ ამან მოგვაწყინა...
ნანი, ნინა, ნანი, ნინა...
დავიქანცე... ჰკვა მეტკინა.

II.

იხრი, მიხრი, იხრი, მიხრი,
თუ კი დამძლევ, ქედს რად მიხრი...
ხორცს გააქრობს ხორცის ნიხრი.
მტანჯავს ამის დარდი, ფიქრი,
ხორცი რომ არ იშოვნება,
ყასაბები გიჟ-თავ-ნება...
ვერ მოხარა, ვერა, ნიხრმა...
და უხორცოდ დავქკნი მე ყრმა.
ჩამოვხმი... მწამს დავჭლექდები.
ჰე, ყასაბნო, თუ მოგვკვდები.
ნახეთ მაინც, აბა ნახეთ...
თავს ვიკვებავ ისპანახით,
წიწმარტითა და ტარხუნით,
თვის ბოლოკით და დანდურით,
ვიცი, გულში კი მემდურით,
ძირს სუკები და ხაშლამა.
(ჩემს ბიჭს უყვარს შაქარლამა)
ძირს არტალა, ჩალადაჯი!
ნაკლები გვაქვს ეხლა ხარჯი,
არ მოგვკვდებით ჩვენ შიმშილით,
ხორცეულსა ვსცვლით მწვანილით.
პირს არ ვიბან ყოველ დილით,
მე კბილის ფხვნილს ვწეწავ კბილით
კი ვერ მნახავთ შენაპურსა

ფუტურისტო! შენა პუდრსა
რატომ ხმარობ, რატომ იფრქვევ,
მე არც ეს მშურს და არც ისა...
მხოლოდ პუდრი მაქვს ცარცისა
დავამზადე თქვენთვის კერძოთ,
მინდა ყველას რო გიკერძოთ,
ყველას გზავნათ თქვენი წილი,
სახეზე რომ თეთრი ფქვილი
კობტადა გაქვთ შეფიფქული,
ვიშ, რა ეშხით მიძგერს გული,
სილამაზით ხართ შემკული...
ასე შეგნის პოეზიას.
არ ეტრფოდა პო აზიას?
ერთი ბიჭი დღეს ას იას
შესთავაზებს ალვასიას
აქ, რუსთაველის ქუჩაზე...
მალე ავალთ ალუჩაზე,
მალე იქნება, სულ მალე
მეფე და ქორფა ტყემალი,
ხორცი სულ არ დავგვირდება,
სიცოცხლე არ გავირდება.
არ იქრობს ბაგრატი
დღეს ჩვენი დემოკრატია.
ჰკუა ასე გამეზარდა,
თავშიც აღარ დამეტია,
თქვენ გიბოძებთ, რაც მეტია...
შვიდჯერ ორი ცამეტია...

II.

ბრეტის ბრეტი... მეტის მეტი...
ვის რა გინდა ამის მეტი...
სიცხემ დამიბნია რეტი...
ტვინში მარტყამს რაღაც კეტი...
არც ნაკლები და არც მეტი...
უნდა გითხრა ძმავ, სეკრეტი:
გახსოვთ, გამოსცეს დეკრეტი,
(მო, შენ ყურთან დავიხრები,
მისმინე არ გემასხრები)
მოვსპოთო ტკბილი ნამცხვრები;
პონჩიკ-ტრუბოჩკ-კულიჩ-ტორტი...
მას მერმე მკლავს ამის დარდი,
რომ ცულლუტი კანდიტერი,
ფქვილისა და შაქრის მტერი
თავის ძველ გზას უარს არ ყოფს
და ტკბილ ნამცხვრებს ისევ აცხობს.
ზოგი მორცხვად სდებს შუშებში.
(როცა დავდივარ ქაჩებში,
ნერწყვი მადგება ტუჩებში)
ზოგი მალავს, დახლს აფარებს,
შეხვალ, ჩუმათ შეგაპარებს,
დეკრეტი რჩება დეკრეტად...
ამას შენ გეტყვით სეკრეტად.

ყვავად იქცე, მეკი-გვრიტად...
 —ქრისტე აღსდგა! — ჭეშმარიტად!

IV

ალო, ბალო, ალო, ბალო,
 გაქრა სადღაც ხათაბალო.
 ხათაბალო კაცს შეემთხვას,
 მეც მსმენია ეს, შენც და სხვას,
 მაგრამ ფფიცავ მე ფუფუალას,
 ხათაბალო ხათაბალოს
 რომ რამე დროს შემთხვეოდეს,
 არ მსმენია არასოდეს
 სად წავიდა ხათაბალო?!
 იყო იგი ალო-ბალო!
 ეხლა მითხრეს: ხათაბალო
 არა, თლად კი არ გამქრალა,
 თურმე იმას შვილი აპყვა,
 და იმის შობას გადაყვა,
 მაგრამ შვილი ეშვა ვაჟი,
 მისი მოყვრების რიჟრაჟი,
 არის ცელქი, მხიარული,
 თუმც კი უჭირს სიარული
 და ნამეტანს იგვიანებს...
 მაინც მოსწონს მისიანებს.
 და მონათლეს იგი ხელოდ —
 და უწოდეს მას სახელოდ.
 რაც წინაპარს ერქვა ძველად
 (სთქვეს, მას ჰგავსო უეჭველად)
 ჰო, უწოდეს მას „მათრახი“
 არაყის წილ იმათ რახი
 გვიძღვნეს, თავი იმათრახეს,
 თვის ნაყოფის ნაცვლად რა ხეს
 სურს მოისხას სხვა ნაყოფი,
 იგი არის ავათმყოფი,
 რახა, რუხი, რუხი, რახი
 ხათაბალომ შვა მათრახი
 მაგრამ ამას არვინ შიშობს,
 ვინ უწყს მათრახი რაღასშობს.

შექანჯალეული.

ქვორუმი.

ნეტავი გამაგებინა, რომელმა ახირებულმა მე-
 ცნიერმა სთქვა: „ეძიებდეთ და ჰპოებდეთო“. ამას
 კი ვიტყვი გადაჭრითაც და კატეგორიულადაც,
 რომ ეს სიტყვები ჩვენი ღვთაებრივი სოლომონის
 ზაგეს არ ეკუთვნის. ის მისთვის, მეტი რომ არა
 ვსთქვათ, ერთობ მსუბუქია.

მართლაც, ამ სიტყვებში იოტის ოდენა სიმარ-
 თლე არ არის, თორემ ამდენი ძეგლის შემდეგ ეს

ოხერი ქვორუმი ხელის გულზე მეყოლებოდა დას-
 მული. რამდენი ხანია მე მას დავეძებ და ვგრძნობ,
 რომ რაც მეტს დავეძებ, მით უფრო ვშორდები,
 მას.

სასიამოვნო მოვლენად ჩაითვლება მხოლოდ
 ერთი გარემოება. სახელდობრ ისა, რომ მეძებართა
 რიცხვი მატულობს, მე მარტო ობლათ აღარა ვარ.
 აღტაცებით წავიკითხე პატივცემული ქალაქის მო-
 ურავის მიმართვა თფილისის ხმოსნებისადმი. ბო-
 როტმოქმედებათ ჩამეოვლებოდა ეს მოწოდება მე
 ჩემი მკითხველებისადმი დამეძალა. აი ისიც:

„თფილისის ქალაქის ხმოსნები! საფუთო გადა-
 სახადის საკითხი ქვორუმის უქონლობის გამო, ამ
 თვე ნახევრის განმავლობაში სამჯერ დასმული
 საბჭოს დღიურ წესრიგში, გადაუჭრელი დარჩა.
 ამის გამო ქალაქის სალარო ყოველდღიურათ
 100000 მანეთამდე ჰკარგავს და სხვა. (გაზეთი „ერ-
 თობა“).

თქვენ გეხსომებათ ჩემი წუთიერი გატაცება,
 როცა ქვორუმად ბ-ნი გრ. ვეშაპიძე მივიჩნიე. ჩემი
 შეცდომა სულ მალე გამოაშკარავდა და ყოველივე
 ექვს გარეშე გახდა, რომ ვეშაპიძე სრულიადაც არ
 იყო ქვორუმი.

დღეს ასეთივე გადაჭრით შეიძლება ითქვას რომ
 ქვორუმი არ არის არც პატივცემული მოურავი
 თფილისისა, ბ-ნი ბ. ჩხიკვიშვილი, ვინაიდან ისიც
 თურმე თვე ნახევრის განმავლობაში გაცხარებით
 ეძებს ქვორუმს, რომელსაც ქალაქის სალაროდან
 ყოველდღიურათ 100000 მანეთი გააქვს.

მე წინეთაც დაწმუნებული ვიყავი, რომ ეს
 ქვორუმი ჩვენი რესპუბლიკის დასასჯელად ჰყავდა
 მოვლენილი ქვეყნად ღმერთს, (სწორედ ისე, რო-
 გორც საბჭოთა რუსეთის ამოსაგდებათ მან მკბენა-
 რი გააჩინა) მაგრამ ვერცდროს ვერ ვიფიქრებდი,
 თუ ქვორუმი ქურდი იქნებოდა. ეს ცნობა ჩემთვის
 სულ ახალი ცნობაა. დაწმუნებული ვარ თქვენ
 აღვიღათ შეგიძლიათ წარმოიდგინოთ ის გულისწყ-
 რომა და აღშფოთება, რომელიც ამ საარაკო ცნო-
 ბაჰ ჩემში გამოიწვია.

დღეში 100000 მანეთი!!

თუ არა ვცდები თვე ნახევარი თითქმის 45
 დღეს შეადგენს. ამგვარათ ამ ხნის განმავლობაში
 ქვორუმს ქალაქის სალაროდან გაუტანია ოთხ ნა-
 ხევარი მილიონი მანეთი.

მართალია, ოთხნახევარი მილიონი მანეთი თა-
 ვის თავად არაფერია, უბრალო გროშებია, მაგრამ
 საქმე თანხაში კი არ არის, არამედ პრინციპშია.
 ანდაზა აშკარათ ამბობს; „ნემსის ქურდი და აქლე-
 მის ქურდი ორივე ქურდიაო“ სრული ჭეშმარიტებაა!
 ამ ჩემს მოსაზრებას რაოდენათმე მოურავის
 მოწოდებაც ჰყენს ნათელს.

მოწოდების ავტორს ბ-ნი ქვორუმი არა თუ

პატიოსან კაცად არ მიიჩნია, პირიქით იგი მას უსულო არსებათა რიცხვში შეუტანია და „ქვორუმის უქონლობაზე“ ლაპარაკობს.

როგორც ხედავთ, ქვორუმის ძიების საქმე ახალ მიმართულებას იღებს. მას სისხლის სამართლის საქმე ბრალდება და ცხადია, ბ-ნი ფაჩულია სათანადო ზომებს მიიღებს მისი ვინაობის გამოსარკვევად და აგრეთვე მის აღმოსაჩენად.

მე მაკვირვებს და მაშფოთებს აგრეთვე ჩვენი დემოკრატიის გულგრილობა.

კაცო, თუ ეს ქვორუმი საბოტაჟიკიც არის, ქურდიც არის, ბალშევიკიც არის და ჩვენი დამოუკიდებლობის მოსისხლე მტერიც, რაღას ირჩევდენ

ყველა დაწესებულებებში ასეთ სახელ გატეხილსა და საეჭვო ადამიანს?!

4^{1/2} მილიონი თვე ნახევარში დაუკარგავს ქალაქის საღაროს; ვინ იცის რამდენი ზარალი მიაყენა დამფუძნებელ კრებას, ერობებს, ჯარსა და გვარდიას? მაგრამ წარსულის ვინ იღარდებდა, რომ მომავალში მაინც ვიყოთ მისი ბოროტ-მოქმედებისაგან დაზღვეული. ამ მხრივ კი სანუგეშო ნიშნებს ვერაფერს ვხედავ.

ერთად ერთი იმედი ბ-ნ ფაჩულიაზედ არის და ვნახოთ!

მორიელი.

ს ა მ ი ქ ა ლ ი.

ბათუმს მიდის სამი ქალი და მზადება აქვთ ფიცხელი...

ერთმანეთს ეუბნებიან: „მოგიმართოს ღმერთმა ხელი... ნატანების „სტანციაზე“ აგაშოროს საზღვრის მცველი, რომ მშვიდობით გაიტანო ქათამი, თუ გოჭი, ყველი“. შენ რა გიჭირს ბეჩა, ქალო, ამ საქმეში აწ ხარ ძველი და მე თუ რამ გამიჭირდა, იმედი მაქვს, დავ, მიშველი. ქა! რას ამბობ, გენაცვალე, გაჭირვებას მოწყდეს წელი, იმას შენთან რა საქმე აქვს, არ გაგწირავს ღვთისმშობელი. შენ რომ ფიქრობ, იქ გატანა არც ესოდენ არის ძნელი, შენი ენა და სიტუარფე, გეტყვი, არის შენი მხსნელი! მაგრამ მაინც მაგ „შლაბაში“ ჩადე სამი-ოთხი ყველი, დიდია და სრული არის, იქ არ უშავს არაფელი. ამ კალათის გატანა კი ადვილია, თუ რომ მცველი ცოტა განზე გაიტყუე, შეაბარე თვალი მწველი. შენ კი უბეში ჩაიდე, წააფარე ბამბა თხელი, რომ უშნოდ არ აიბურცოს და არ იქმნეს შესამჩნელი. გარეგნობით თავს ვერ იქებ, არც ენა გაქვს ისე მკრელი, მაგრამ იცი კეკა-გონებით ხერხი, ყველგან შესაფერი. — ვიცი ქალო! ხამი არ ვარ, ჩემგან გლახას ნურას ელი. რაც იქით აქეთ დავდივარ შესრულდება აგერ წელი; ან რა არის აქ სამნელო, თუ გივარგა ფეხი, ხელი, მხოლოდ ყველგან ოსტატურად დროზე უნდა გაბმა, ქსელი. ეხლაღ ლხინი მანამდის გვაქვს, სანამ იქ ზის ინგლისელი, სანამ ყოველ წასვლისათვის „პროპუსკი“ გაქვს საშოვნელი; თორემ როცა იქ ჩვენები შევლენ დღე მოგვივა ბნელი... ეხლა დროს კი ნულარ ვკარგავთ, გავამზადოთ საქონელი — ბათუმს მიდის სამი ქალი, ფაცი-ფუცი აქვთ ფიცხელი. ერთმანეთს ეუბნებიან: „მოგიმართოს ღმერთმა ხელი. ნატანების „სტანციაზე“ აგაშოროს საზღვრის მცველი, რომ მშვიდობით გავიტანოთ ქათამი, თუ გოჭი, ყველი“.

ბუზი.

ტ ა ქ ს ა.

„... კამეჩის ხორცი, -რის ოცდაათი!-
კულში რომ ვლგევართ მთელი საათი?..
აი, აქ არის თურმე აგენტი,
ნიხრის საბუთი და არგუმენტი;
აღდგომის კვერცხი თუ დაგვიძვირდა,
სულაც არ შეგვხვდა, არ გაგვიკვირდა,
მაგრამ აქ ვხედავთ გატეხას ნიხრის,
სასწორიც მუდამ იქითკენ იხრის! —
რათ არ ინებებთ რაიმე ზომას?
— შენ ფეხს აბიჯებ ნეიტრალ ზონას.
— არა ბატონო, ჩვენ გვინდა ტაქსა...
— ძალიან ჰგავხარ შენ ავაზაკსა.
— რა ბრძანებაა, თქვენ სცდებით, სტყუით!

— შენ ხომ არ გინდა პორტფელის ყუთით...
— თქვენ, მოქალაქე, ნამდვილათ გიქრის.
— ჩუ, შე თავხედო, ძმა ვარ მინისტრის
და შენ მასწავლი რას ჰქვია ტაქსა?...
ხალხი შეშინდა და დაიქსაქსა...
მარტო გოგია ვით მავნე ტიპი,
დაფიქრებული როგორც ედიპი,
და მემბოხე თვით ოქმის ძალით...
კომისარს მისცეს, გაჰყვა ჩანჩალით...
ყასაბი ამბობს: ვინ ტუტუცია
ეს დემოკრატი კონსტიტუცია!
მინისტრის ძმაო!.. ვაა, მამაო,
ჩვენთვის კეთილი, სხვისთვის ამაო...
მადამ! — იფ, კუსოკ!.. თელეთსა ვფიცავ,
აგენტზე კარგათ ტაქსასაც ვიცავ!

ვინტარი.

Perpetuum mobile

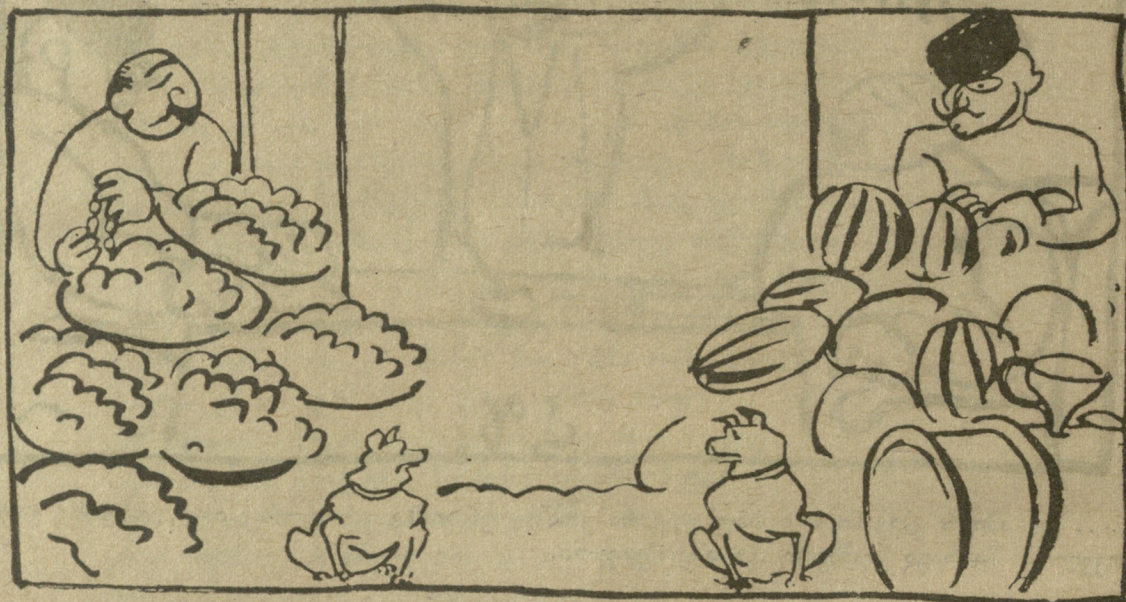
..... და ამიერ კავკასიის რესპუბლიკათა კონფერენციაზე როგორც იყო, ღიღის გაქირვებით, საქართველომ შეარიგა სომხეთი და აზერბეიჯანი.

შერიგებული პოლოსა და ახმედა ტაბილის მუსაიფით წავიდნენ შინისაკენ და გზაშიერთმანეთის მზეს ჰფიცულობდნენ.

— მშვიდობით, ჩემო პოლოს! მე აქ შევალ, ჩემს ღუქანში!
 უთხრა პოლოსს ახმედამ და ხელი მაგრათ ჩამოართვა.
 — მშვიდობით, ძვირფასო ახმედ!—მეც აი, აქვე მივდივარ, ჩემს სავაჭროში, შენ პირდაპირ,—
 უთხრა ახმედს პოლოსამ და ხელი მაგრათ ჩამოართვა.

პოლოსა და ახმედა არხეინათ დასხდნენ თავ-თავიანთ ღუქანში. ან კი რა ჰქონდათ საზრუნავი:
 ამიერიდან ისინი საუკუნო მეგობრები იყვნენ.

პოლოსს ძალიან ჰიშმარტა და ახმედს ძალიან ალაბაშა ერთმანეთს მიუახლოვდნენ და ღრენა
 დაუწყეს: პოლოსამ და ახმედამ ყურები დაცქვიტეს.

ჩიშმარიტა და ალაბაშა გააფთრებით ეცენ ერთმანერთს და დაუნდობელი ჩხუბი გააჩაღეს.

პოლოსამ და ახმედამ ხელში კეტები აიღეს და გამოვიდნენ ძაღლების გასაზავებლად.

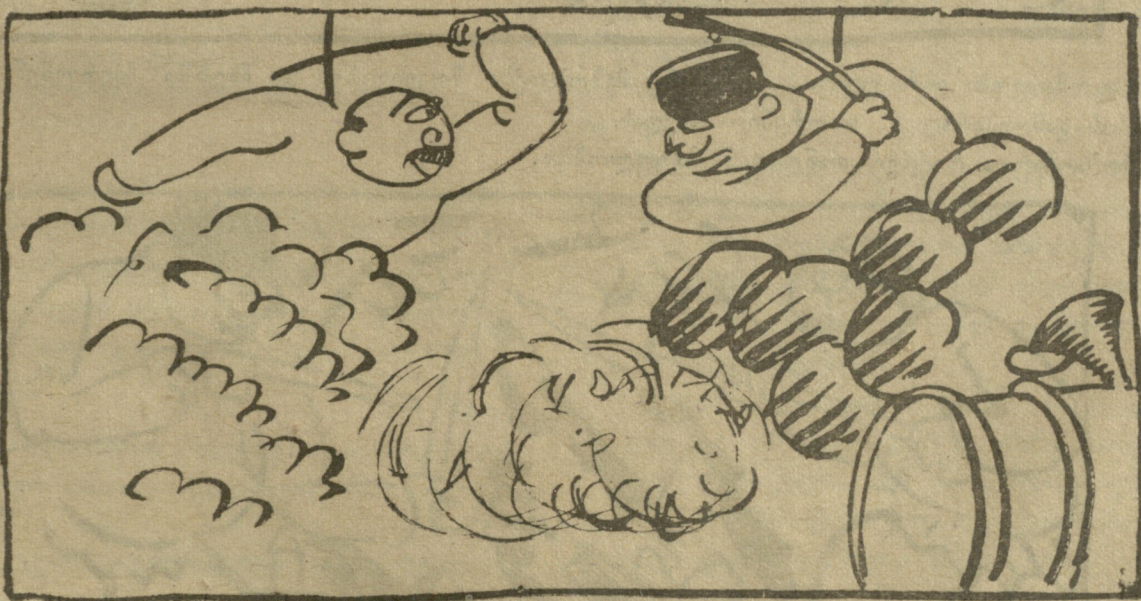
— რა ავი ყოფილა ეს შენი ძაღლი ახმედ-ჯან! — ეუბნებოდა პოლოსა ახმედს: რას ერჩოდა, ვგრე უმიზეზოთ რომ ეცა ჩემ ჩიშმარიტას?

— შენ ვერ დაგინახავს, პოლოს-ჯან, — უპასუხა ახმედამ: პირველად შენი ძაღლი ეცა ჩემს ალაბაშას.

— როგორ თუ ჩემი? არა გრცხვენიათ ტყუილისათვის? ეს ყველამ იცის, რომ შენმა დაიწყო, — გაჯაერდა პოლოსა.

— შენ კიდევ არ დანებე თავი შენს ფლიდობას, პოლოს?

გაურისხდა ახმედა: ჩემი თვალთ რომ არ მენახა, როგორ მიეპარა და უკბინა შენმა ჩიშმარიტამ ჩემს უდანაშაულო ალაბაშას, მართლაც დაგიჯერებდა ვინმე!

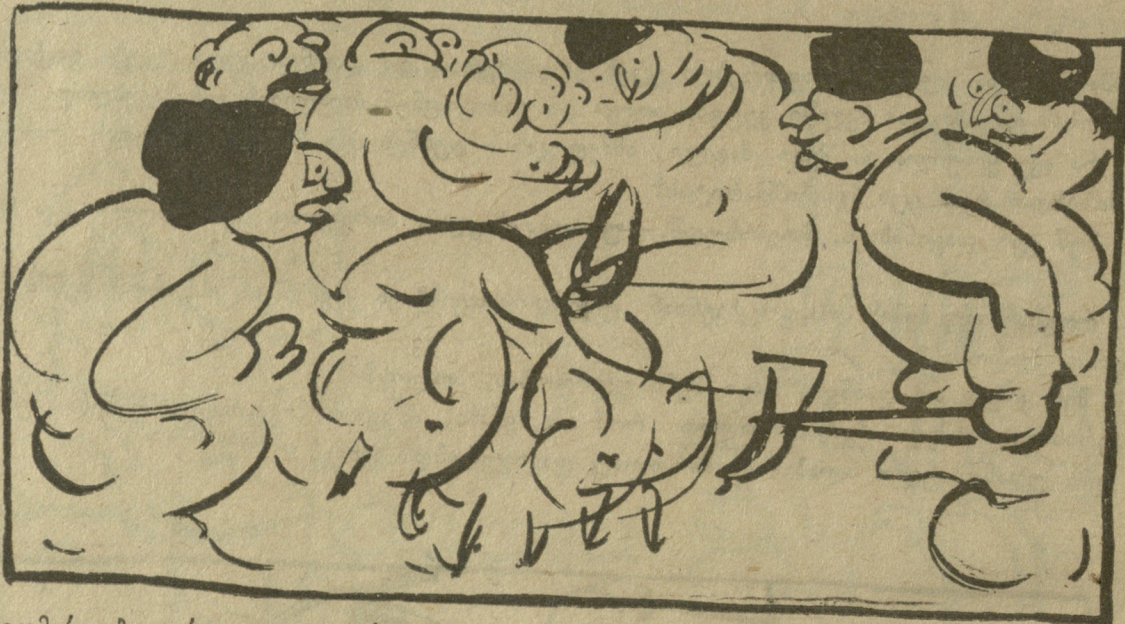
კამათმა და დავამ სხვა-გვარი ხასიათი მიიღო და პოლოსამ და ახმედამ კეტები ერთმანერთს დუშინეს.

— თათრები დამესხენ! მკლავენ! — დაიბღავლა პოლოსამ.

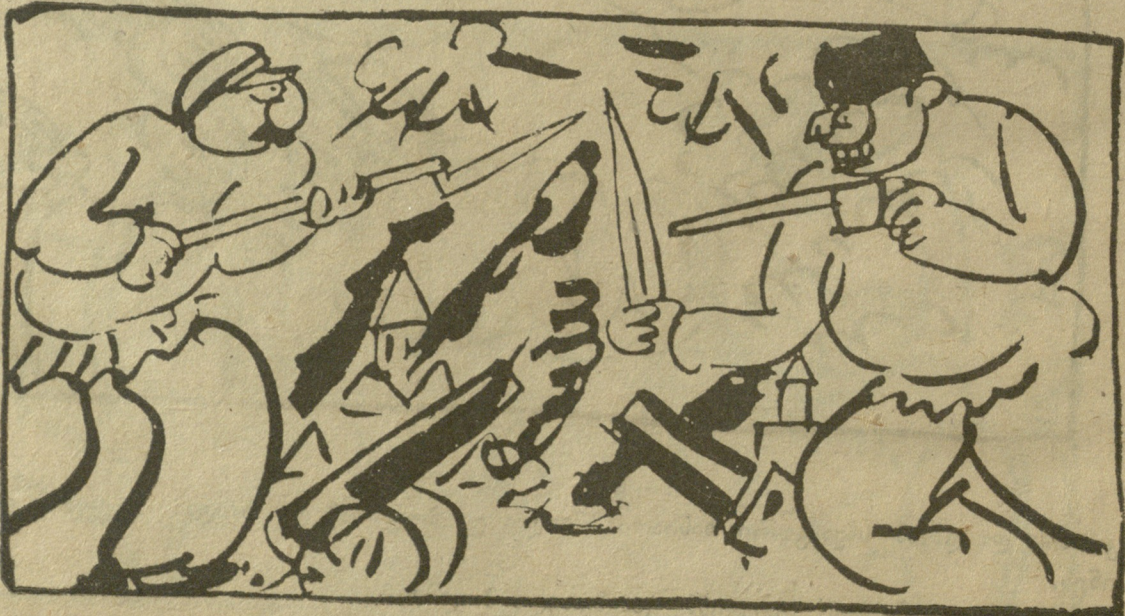
— სომხები მომიხდნენ! მომკლეს, — დაიბღავლა ახმედამ...

...და მეგობრები ერთმანეთს ყელში სწვდენ დასახრობათ.

მდგომარეობა გართულდა. ყვირილზე მეზობლები მიცვივდნენ და ჩხუბში ჩაერივნენ: სომხები პოლოსას გამოესარჩლენ, თათრები — ახმედს. მოჩხუბართა რიცხვი თანდათან მატულობდა.

საქმეში სამხედრო ძალაც ჩაერია და გაიმართა ომი აზერბეიჯანსა და სომხეთს შორის. ყველ-

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

გან ხოცვა-ჟლეტა და სისხლის ღერა იყო. მთელი სოფლები და ქალაქები იელიტებოდა, იწოდა და ინგრეოდა.

ერთად ერთი იმედი და გამოსავალი კონფერენცია იყო და საქართველოს წინადადებით კვლავ შეიკრიბა ამიერ კავკასიის რესპუბლიკათა კონფერენცია.

..... და კონფერენციაზე როგორც იყო, დიდის გაქირვებით, საქართველომ შეარიგა სომხეთი და აზერბეიჯანი.

მ ა ძ ე ბ ა რ ნ ი .

სურათი თფილისის ცხოვრებიდან 1 მოქმედებად:

მ ა ძ ე ბ ა რ ნ ი :

არტაშა—(სომეხი, ზეზე მოვაჭრე).

გრიშა—(სტუდენტი).

გოგილა—(ჩოხოსანი).

სერგო—(ჩოხოსანი).

კოლია—(ყოფილი აფიცერი).

შალვა—(ევროპიულ ტანისამოსში, სტუდენტი).

ლალო—(ჩოხოსანი).

(სცენა წარმოადგენს რუსთაველის პროსპექტის შუა აღმოს—ლალიძის წყლის სასმელ მაღაზიის წინა ტროტუარს. დიდის თეთმეტი საათია. აქ-იქ დგანან ახალგაზდები ჯგუფ-ჯგუფად და კამათობენ, ოხუნჯობენ. შალვაც ერთ-ერთ ჯგუფის ახლო სდგას და ყურს უგდებს).

გოგილა. (დაინახავს შალვას) სადა ხარ, კაცო? გუშინ აქ ოთხ საათამდე გიცდიდი! ძმაო, ასე არა გამოვა-რა...

შალვა. გუშინ, ღმერთს გეფიცები, ისეთი საქმე შემხვდა, რომ იმის დატოვება ყოველად შეუძლებელი იყო!... შენ რა ქენი?

გოგილა. მე კი არა, შენ რა ქენი? მიაქვს იმ კაცს, თუ არა?

შალვა. რა ვიცი, მოგვკდი ლაპარაკით და მაინც არ გვიმატებს. ოთხი ათასი ძვირიაო... უკანასკნელი ფასიო!

გოგილა. ჰე... უკანასკნელი ფასი. უკანასკნელი ფასი... კაცო ოთხზე ნაკლები რას გვიზამს? იმ სამინისტროს კაცს ხო მიაქვს სამი, ხუთასიც—იმას და ხუთასი მანეთი თუ ჩვენ ორმა არ დავიტოვეთ, სხვისთვის ხომ ვერ ვიშრომებთ?

შალვა. რა ვიცი... იმ ოხერმა შემაშინა; სამ ათას მანეთად, რამდენიც გინდა მოაქვთო, აქეთ მეხვეწებიანო... თუ დღესვე არ მოგრიგდით, მგონი ისიც დაგვეკარგოს!

გოგილა. ეხ, ძმაო, არ მუშაობ, არა! ასე რა გამოვა?

შალვა. გოგილ! თუ ძმა ხარ, ტყუილი არ იყოს! კიდევ იმ კვირია რო მოგვივიდა, ისე არ დაგვემართოს... ხომ არის ნამდვილი რაზრეშენიე?

გოგილა. ეხ, შენ დაიწყებ ახლა კიდევ... რო ვამბობ, მაშასადამე არის... შენ ეს მითხარი, დღესვე გავათავებთ ვითომ?

შალვა. აი, საცაა მოვა ის სომეხი... კაცო, მე კიდევ ის მაშინებს: ვაი თუ რაზრეშენიე კიდევ ..

გოგილა. კაცო, შენ რა გინდა? თუ გინდა ყაღბი იყოს საბაჟოში ხო იცი ზოხიმიჩიდან დაწყებული კასირამდე ჩვენი ხალხია, რაც მინდა იმას გავაშობიებ.

შალვა. რაფა საბაჟო?

გოგილა. ტამოენა, კაცო ტამოენა!.. ვუჩიჩებთ და მორჩა და გათავდა! აბა მე ერთი თუთხმეტი წუთით სამინისტროში შევირბენ, შენ აქ იყავი... უთვალთვალე, ეგები რამე გამოჩნდეს ახალი. სომეხი თუ მოვიდეს, უთხარი, ნოხის რაზრეშენიეს ოთხათას

მანეთზე ნაკლებ ვერსად ვერ იშოვი ტყუილად თქო. და ცოტა მოარჯულე, ჩაგონე...

შალვა. კარგი, მაგრამ სამინისტროში ახლა რამი-გარბენებს, საცაა მოვა ის.

გოგილა. საქმე მაქვს! კონიაკის რაზრეშენიე ჰქონია ერთ კაცს ბათუმს გასატანად, მუშტარი მყავს და ბლომა ჩამოვრჩები, ნაღდი საქმეა. აბა მაშ ასე, через 10—15 минут я здѣсь! (წავიდა)

შალვა. Хорошо! (დასეირნობს მარტო)

ლალო და სერგო. (ხელგაყრილნი მოსეირნობენ, გაჩერდებიან ლალოს შესავალ კარებთან)

ლალო. რა ქენი წუხელის კლუბში სერგო, წა-აგე?

სერგო. (დამშვიდებით) თვრამეტი ათასი!.. ჰე, კაცო ოთხმოც ათასამდე ვიყავი მოგებული და...

ლალო. ვერ ისწავლე, ვერ ისწავლე ჰკუა სერგო ღმერთმანი! კაცო რო მოიგებ 10—20 ათას უნდა ადგე ხოლმე! მორჩა და გათავდა!..

სერგო. ეხ, ადგე, ადგე, უნდა ავდგე მაგრამ მე მინდა ბლომად ჩავილაგო, იმდენი რომ წამომადგეს რამეში... საკუთარი საქმე მინდა დავიწყო, თორემ მომკლა კაცო ამ სხვის საქმეებზე რბენა-ხეტიანობა, ასში რო ერთი გამოვიდეს და გაკეთდეს დიდი ჩე-მო ლალო! გუშინწინ იყო მგონია, ჰო, გუშინწინ, ვდგევარ აქ, მორბის ჩენი ხოჭოლაძე. „რა ამბავი?—არიქა სერგო, ათი ათასი ფუთი შაქარია გასაყიდი მუშტარი უნდა მოვძებნოთო“. რასაკვირველია, ვე-ციით აქეთ იქით და ბოლოს შიგ ქალაქში რო ვერა გავაწყვეთ-რა შეითან ბაზარში მოგკურცხლეთ! დიდი ვაი ვაგლახის შემდეგ ვილაკ თათარი ვიშოვეთ, სულ პარტიობით წაიღებდა, წამოვიყვანეთ თათარი, მი-ვიყვანეთ იმ ხოჭოლაძის ნაცნობთან, იმ ნაცნობმა თავის ნაცნობთან გაგვიყვანა დიდუბეში, დიდუბი-დან მივადექით შაქრის „პატრონს“. უკანასკნელმა დაგვიწყა: შაქარი გვაქვსო, მაგრამ თქვენთვის ბე-ვრი უთქვამთო, ათი ათასი არა და ხუთასი ფუთი კი შეგვიძლია მოვახერხოთო, მხოლოდ „ისიც ოთხი კაცი არტელშიკებია ქალაქთა კავშირის საწყობისა უნდა შევიამხანავოთო, თან ერთ წილს საწყობის კარზე მდგომი მცველიც წაიღებსო. ბოლოს რო ვი-ანგარიშე, თექვსმეტი იყო, გარდა შოფერისა, რომელსაც უნდა წამოეღო საქონელი... ასე რომ თუ-ნდაც რომ გაკეთებულიყო ეს საქმე რა ხეირი იქ-ნებოდა... რისკი დიდი და მოგება უმნიშვნელო სრუ-ლიად!.. მოვა ის კაცი, ხუთი ვაგონი შაქარიანო, მე-ორე დღეს სამიო, მესამეს ერთი და ბოლოს არაფე-რიც არ არი თურმე. ეჰ, ძმაო მოვკვდი, გავთავდი ამდენი სირბილისაგან!

ლალო. სერგო იცი, დღეს გოგილა და შალვა ნოხის საქმეს არიგებენ თურმე... ხუთასი ფუთის რაზრეშენიე უშოვია ვილაკასთან...

სერგო. ხუთასი კი არა ათასი არ გინდა? უშო-ვნია?, ვის უშოვია კაცო? ღმერთი გამიწყრეს თუ

მაგათ ჯერ იცოდენ, ვის ხელშია ის რაზრეშენიე. მაგათამდე კიდევ შვიდი კაცი იქნება იქეთ-აქეთ... ის იმას ეტყოდა, ეს ამას და არის ერთი გადაცემ-ვა-დმოცემა და თან წამატება გზა-და-გზა და ბოლოს კი ხახა მშრალი რჩება ყველა!

ლალო. სერგო, შენ ხომ იცი ასეთ საქმეებს ორი თვეა რაც მე თავი დავანებე-დავიფიცე, ხო გახსოვს, მაგრამ ერთხელ კიდევ უნდა ვსინჯო? კაცო ამ დილათ ალიონზე ჩემი სახლიკაცი, ახლო მო-ყვარე, მომადგა სახლში, სიმილი ჩამოუტანია სამი ვაგონი, ორსაც მოვლის ამ ორ დღეში. უნდა არ-მენიაში გაიტანოს; ვერ მოვუწყობთ რამეს?

სერგო. (სერიოზულად) რამდენი უნდა გაიტა-ნოს?

ლალო. სულ თუ შევძლებთ-ხუთივე ვაგონი!

სერგო. (დაფიქრდება) გუშინ რო მცოდნოდა მოიცა! სიმილი ხომ კარგია? სად აქვს?

ლალო. ტოვარნი ვაგზალზე. აქ რო გაიყიდოს ხომ იცი, არაფერი სახეიროა, როგორც მისთვის, აგრეთვე ჩვენთვისაც და თუ ამას შენ მოაწყობ, მი-ლიონების ანგარიშია, ძმაო, მილიონების!..

სერგო. აბა, წავალ, მგონი უნდა გავაკეთო, თუ არ გაწყრა ღმერთი... ერთ საათში მოვალ და აქ იყავი!

ლალო. კარგი, გენაცვალე! აბა შენ იცი სერ-გოჯან! (გაიარ-გამოიარს და თვალს მოაგლეხს შა-ლვას) ჰო, შალვა! მომილოცავს, მომილოცავს!.. გავიგე, ნოხის საქმე უკვე გაგითავებიათ, არა?

შალვა. ჰეე, ჯერ სადაა?.. ლალო, თხილის მუ-შტარი ხო არ გეგულება? ორი ათასი ფუთი აქვს ჩატანილი თურმე ზუგდიდის მოურავს, კარგი თხი-ლიცაა და ფასიც არ არის ძვირი-триста пятьде-сять-пудъ на мѣстѣ.

ლალო. ძვირია! მაინც ვსინჯავ, გავიგებ!

შალვა. რავა, გყავს ვინმე?

არტაშა (ხანში შესული, ზეზე მოვაპრე სომეხი დაინახავს შალვას და უსაყვედურებს) ნუ, კაკ დელო, შალიკოჯან? კიდევ ხომ არ მომატყუილეთ?

შალვა. Нѣтъ дорогой, чрезъ часъ все будетъ готово!

არტაშა. посмотримъ! ფასი იცოდე, აი, მე და ჩემმა ღმერთმა ახლა შემხვდა ერთი ნაცნობი, ტრი ტისიჩათ რამდენიც გინდა იმდენია ნოხის რა-ზრეშენიეო!

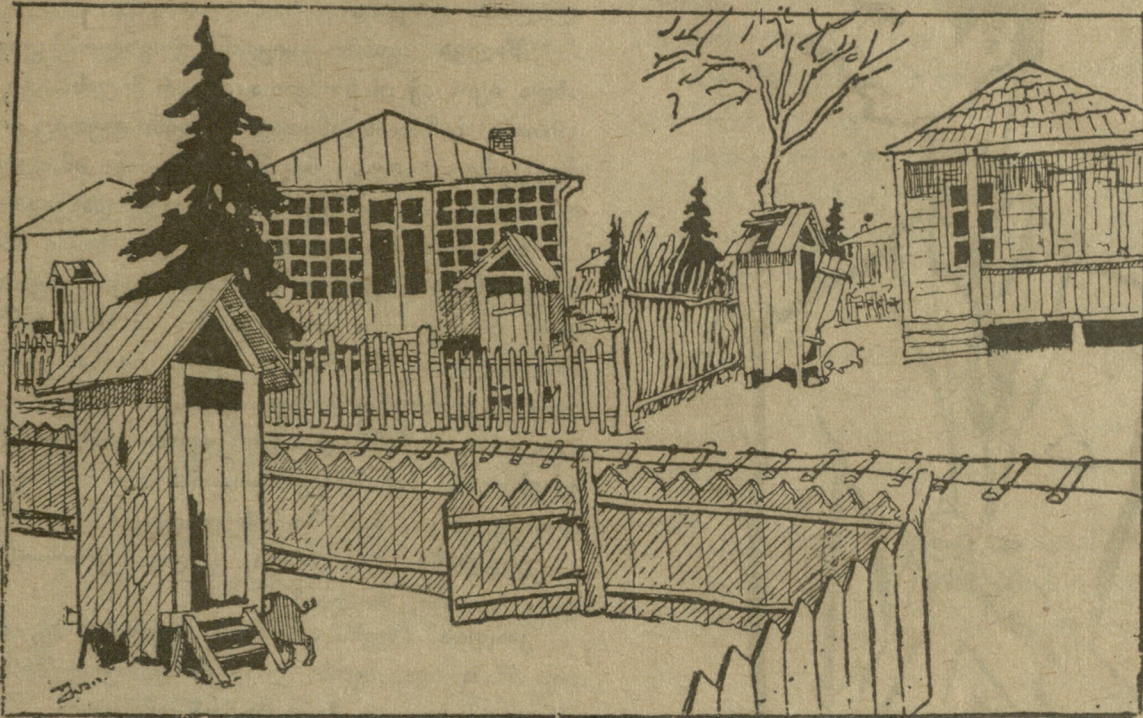
შალვა. (სხაბა-სხუბით) ის ბატონო не будетъ настоящимъ... ხომ იცით, როგორ ფრთხილად უნდა იყოთ, თორემ მოგაჩენებ ყალბს და მერე უპარეთ კაკალი.

არტაშა. არა ძიაჯან, ის კაცი ისეთ რამეებში ძალიან ასტაროენია! სალიდნი ვინმეა ჩემმა მზემ, ის ტყუილს არ მეტყოდა!..

შალვა. ბატონო, თქვენ რა გინდათ? чрезъ часъ все будетъ готово!

ფოტო

უცნაური ხუროთმოძღვრება

ქალაქ ფოთში, ყველა ეზოებში, ქუჩის პირას, საუკეთესო ადგილას მოთავსებულია პაწია სახ-
ლები, რომელთა ლაზათი და სისუფთავე ხუროთმოძღვრების საოცარ მინალწევით უნდა ჩაითვალოს.

დენიკინელთა გასტროლები

ფოთის ქუჩებზე ყოველ დღე იმართება ლტოლვილ დენიკინელთა წარმოდგენები რუსეთის ცხოვრე-
ბიდან.

დამფუძნებელი კრება.

სერგო ჟორჟოლიანი. დამფუძნებელი კრების ქვესტორი. ქართულ ფილარმონიულ საზოგადოების თავმჯდომარე. სახალხო უნივერსიტეტის თავმჯდომარე. პეტროგრადის მუშათა და ჯარისკაცთა საბჭოს თავმჯდომარე. ამერკის კაცთმოყვარე საზოგადოების თავმჯდომარე. საერთაშორისო წითელი ჯვრის საზოგადოების თავმჯდომარე. ჩინეთის მეაბრა-აშუმეთა სააქციო საზოგადოების „ბალ-ტუ ნი“-ს თავმჯდომარე. სახელგანთქმული სარდალი. დაიჭრა ქალაქ თბილისში, ოზურგეთს რომ ოსმალთა ჯარი შემოესია. დაიჭრა აგრეთვე ჯვაროსანთა ომში...

არტაშ. კარგი, ერევანსკე ვიქნები, აი! (წავა)

შალვა. კეთილი, мы туда явимся через пол часа!

გოგილა. (მეორე გვერდით გამოჩნდება. დაღლილობა ეტყობა).

შალვა. (განზე გაიყვანს გოგილოს) გოგლა, აი ახლა იყო აქ ის სომეხი აი, ეგერ მიდის... (უჩვენებს თითით) სამ ათას მანეთად რამდენი ფუთიც გინდათო მოგცემთო, ვილაკ ნაცნობს შეყრია ამ დილით და თუ ჩქარა არ ვუშველეთ, იცოდე დაგვეკარგება...

გოგილა. წავიდეთ, წავიდეთ, საქმე მზათა... დღეს ან ავშენდებით ან სულ დავიღუბებით! (გადიან ორივე საჩქაროდ. ხალხი ამ ხნის განმავლობაში ბლომად შეყრილა, აქა-იქ დგანან ჯგუფ-ჯგუფად და ლაზღანდარობენ. გამოდის კოლია-ყოფილი აფიცერი, ნიშანი კი აქვს გულზე სამხედრო სასწავლებლისა, შენიშნავენ კოლიას თუ არა ეგებებიან ათამდე კაცი, მათ შორის ლადოც)

ყველანი. ჰო, კოლა, კოლია, კოლიუს!.. საიდან, როდის, როდის?

კოლია. (ხელს ართმევს ყველას) ჰე, რა როდის ძმაო, დავიხვრჩი კაცი იმ დასაქცევში!.. მოწყენილობა, კაცო მარა რა მოწყენილობა!.. მართლა ყველამ ჩვენებმა მოკითხვა დამაბარეს...

ლადო. სხვა, ქეიფის როგორაა? არის ძველგბურად, ქუთაისურად?

კოლია. (ხელს ჩაიქნევს) საქმე არა გაქვს? სადაა ის მამაპაპური ლხინი, სადილები, ვახშმები? სიზმრალაა გადაქცეული, სიზმრალა!... ჩემის აზრით მაინც ქუთაისში რო მაძლარა იყო, იმას სჯობია აქ, თფილისში მშიერი დახეტიალობდე!

ლადო. არც იქ გექნებოდა თუმცა თავსაყრელი!

კოლია. რატომ ძმაო? სახლი იქ მაქვს და კარი, სადილი, ვახშამი და ჩაი ქე იყო და на папиросы могу ჩამეკომბინაცებია?

ლადო. სანდრო რას შობა თუ ძმა ხარ, სანდრო, ჰა?

კოლია. სანდრო ლეჩხუმშია, ვერც კი მოვუსწარი! კომისრად თუ მის თანაშემწედ არის და ყელამდეა თურმე ჩაფლული ფულებში. ოცი ლდის წინად ოცდახუთი ათასი გამოუგზავნია სახლში.

ყველანი. ბიჭო, ბიჭო?... ყოჩაღ, სანდრო!

კოლა. ხალხნო ნოხი ჩამოვიტანე სახლიდან, ნ არშინი სიგძე, ოთხიც სიგანე, ნამდვილი ტეკინსკია, ფასი ხომ არ დაეცა? მინდა გავყილო!

ლადო. რა დაეცა? დაეცა კი არა დღე დღეზე მატულობს! ფუთი ნოხის რაზრეშენიე ოთხ ათასამდე ავიდა და თვით ნოხის ფასი აბა რა იქნება?

კოლა. მაღლობა ღმერთს! მაშ ხვალ ძაო გყიდი ნახევარს ეხარჯავ სადილად. (ყველას გაეხარდება)

ლადო. ოფ! რას შემოვსძახებთ!

გრიშა. (გრძნობით) ხვალ ხვალა, მაგრამ დღეს კი რა ვქნათ, ძმებო?

კოლა. დღეს, შე კაცო, ჯერ პირველი საათია, გამოიარს ვინმე და მოვდებთ! გუშინ ჩემთან მატარებელში ერთი ვაჭარი მოდიოდა, ძალიან დამეგობრდით! „კერენსკი“ ათას მანეთიანები მიჰქონდა ასიათასი მანეთისა გადასახურდავებლად. უნდა გამოიაროს აქ და მაშინ დღევანდელი დღე ჩემმა კისერმა ზღოს!..

გრიშა. (ამოიოხრებს) ჰეხ, ძმაო, ვინ იცის ის შენი ვაჭარი დაიჭირეს კიდევაც!

კოლა. ничего! რაზე იქნება!

გრიშა. (ცოტა იმედიანად) ღმერთმა ქნას! ვნახოთ!

სერგო. (ჩქარა მოდის და ლადოს ეძახის) ლადო, ლადო აქ მო! (შენიშნავს კოლას) ბიჭო? კოლია, როდის კაცო, როდის!

კოლა. წუხელის. რაღა ხარ, გენაცვალე?

სერ. ფეხით თუ ჩამოხველ, ჰა? მოიტა ერთი პაპიროსი, პაპიროსი!

კოლა. (იღებს პაპიროსს, ყველანი გაუწვდიან ხელს და იღებენ თითო-თითოს, სერგო კი სამს ამოღებს, ერთს პირში ჩაიდებს და თითო-თითოსაც ყურებზე გაიკვებებს)

კოლა. ეს რაამბავია, სერგოჯან, სამი მიგაქვს?

სერ. დამჭირდება! სად გეძებო მერე? (ყველანი იცინიან.)

სერ. (გაყავს განზე ლადო.) იცი, ლადო? სიმიდის გატანა დიდი გაჭირვება ყოფილა, უნდა „პრედვორიტელნი ზაიაფლენიე“ ჰქონდეს შეტანილიო და ისიც არმენიაში არავის აძლევენ გატანის ნებას უპროტექციოთ და უდავიდარაბოთ, მაგრამ მიუხედავად ყველა ამისა, დამპირდა ერთი კაცი და ხვალ ორ საათამდე ყველაფერს შეგატყობინებთო!

ლადო. არიქა, სერგო! შენ იცი! თუ შენ მოინდომე, შე კაცო...

სერ. არაფერია!.. სიმიდის კი არა, დღეს ორ ნაცნობს იარაღის რაზრეშენიები ავუღე და სიმიდისას რაღა დამიჭერენ, რა ვიცი?!

ლადო. ვნახოთ! შენ იცი და შენმა კაცობამ!.. აბა, ხვალამდე...

სერ. დიახ, ხვალ აქ ორ საათზე ვიქნები...

ლადო. მოვალ, მოვალ, როგორ არ მოვალ კაცო? აბა ნახვამდის. (მოდის)

სერ. ნახვამდის, გამარჯობით!..

სერგ. (გადავა იმ ჯგუფისკენ, სადაც კოლა დგას და გაცხარებულნი ოხუნჯობენ) ყმაწვილებო! ხო ხედავთ, მოიღრუბლა, წვიმა წამოვა, თავს უშველეთ თორემ...

კოლა. შე კაცო, აგერ ტრამვაი, ჩავსხდებით და იალა!..

სერ. ტრამვაი ბიძია ნისიათ ხომ არ წაგიყვანთ და... (ყველანი იცინიან)

კოლა. არც ისეა საქვე, შენც არ მომიკვდე... თუ გინდა, ყველას ავტომობილებით წაგიყვანთ სახლებში.

სერ. რა გიჭირს, ბიძია, რა?.. მამაშენს ორივე ფეხებზე ერთი ქალამანი ეცვა და შენ ავტომობილებით... (სიცილი)

კოლა. სერგოჯან! ხვალ სადილად ჩემთან ხარ იცოდე, აი ნახი ჩამოვიტანე ტეკინსკი, ვყიდი და ნახევარს ვხარჯავ ხვალ!

სერ. მაშ დღეს მე დაეხარჯო, არა?, არა, ძმაო, ვერ მომდებთ, ვერა!..

კოლა. მართალს გეუბნები, შენ ნუ მომიკვდე!

სერ. არ მინდა ძმაო, არა!.. ამ საღამოს ბათუმს მივდივარ... კუკოლიკსმა დამიბარა, „პოლიტიკური“ საქმეა ერთი...

ყველანი. რა საქმე, კაცო მართალს ამბობ?

სერ. მაშ „სოლიდნი“ უნდა გავიტანო სანახევროდ... (ზოგიერთს ეცინება)

გრიშა. (უცხად) მართლა ხალხო, თამბაქოს რაზრეშენია აქვს ერთ კაცს, ეგები მუშტარი გეგულეობდეთ?

სერგო. (სერიოზულად) ლისტოვოის?

გრიშა. არა, на „СОЛИДНЫХ“ на 2 тисиачи карбонк! მაგრამ ძალიან ძვირს აფასებს და არ ვიცი...

სერ. მაშ უთახარი „კომისიონნი“ მალაზიის ვისტავაზე დასდები და უცხად გაიყიდება თქო! (იცინიან)

კოლა. მეგობრებო, დღევანდელ დღეზე ვიფიქროთ! მესამე საათი დაიწყო და ჩვენ კი აქ ლაპარაკში გავერთეთ!

სერ. ჰო, ჰო, არ დაიშალოთ, თორემ ვერ მოგძებნით!.. (საჩქაროდ წავა. ყველანი იცინიან.)

კოლა. (სიჩუმე ჩამოვარდება. ზოგი „ალავერდის“ „მატივზე“ სტვენს ზოგი თავ-ჩაღუნული მისჩერებია ყველა გამვლელ-გამომვლელს, რომელიც თან და თან კლებულობს ქუჩაზე.) господа, скоро три!..

გრიშა. ჰუ, რა კარგია ახლა კახური?..

კოლა. დვინო თუ მრავალყამიერი კახური?

გრიშა. ცალკე, არც ერთი არ მინდა! ორივე ერთად!.. ხო-ხო-ხო!..

კოლა. ჰე, ჯანდაბას თქვენი თავი!.. წამოდით, წამოდით!.. ბინაში ცოტა ჩურჩხელა, მჭადი და შემწვარი ქათამი მაქვს, დედამ გამომატანა, ღვინოც არის ცოტა, პატარა ტიქტორით, თუ გვეყოფა!..

ყველანი. (გაუხარდება ყველას. ზოგი „ცე-დურს“ შემოსძახებს კრინად, ზოგიც თამაშ-თამაშით გაჰყვებიან კოლას, წინ მიუძღვის)

შალვა და გოგილა (გამოჩნდებიან დაღონებული. შეჩერდებიან და ერთმანეთს გარდახედავენ უყმაყოფილონი)

გოგილა. нѣтъ, не везетъ не везетъ!..

შალვა. (ცოტა იმედიანად არი) ничего! сразу никогда никому не повезетъ!

გოგილა. რა სრაზუ, ძმაო? ამდენი ხეტიალი, სირბილი და თავის მტერევა და მაინც არაფერი!..

შალვა. ყველაფერი გამოსწორდება!.. აი, წელან კაცი რო შემხდა, ნათესავია ჩემი... დამპირდა-ერთ კვირაში მომარიგების სამინისტროში გიშოვი აღგელსო! მაშინ მიყურე მე შენ!.. სულ ტყავს გაფაძრობ... ჯავრს ვიყრი!..

გოგლა. რას ამბობ, მართლა?

შალვა. მართლა, მაშ?

გოგ. (გახარებული) ჰო, ჰო, ჰო, რა ამბავი გვექნება, რა ამბავი გვექნება? შე ოხერო, რატომ მაშინვე არ მითხარი? წარმოვიდგინო შენ შიგ სამინისტროში მე კი გარედ!.. დედა, დედა... რაამბავი იქნება... რა მუშაობა გვექნება?.. შენ შიგნით, მე გარეთ, მე გარეთ, შენ შიგნით... ჰუ, ჰუ, ჰუ, რა მუშტრებს მოგიყვან?

შალვა. (ამაყად) შენ მე მაცალე, კაცი არ ვიქნები, если через двѣ недѣли два дома не буду имѣть въ районѣ головинскаго!..

გოგ. მეც შალვაჯან, ნუ თუ ერთ სახლს მე ვერ ვიყიდი?

შალვა. ნუ გეშინია, რასაც ვიშოვი, უშენოთ ხომ არაფერი იქნება.. შენ იქნები ჩემი აგენტი, მარტო შენ.

გოგ. ყველაფერი კარგი, მაგრამ როდის მოხდება ეს სასწაული?

შალვა. ჩაქარა, ერთ კვირაში!.. (პაუზა) გოგლა სამსახური სამსახურია, მაგრამ сегодня намъ обѣдать-же нужно!

გოგ. და! вотъ вопросъ! (გაიხედავს პირდაპირ) ეს ვინ მოდიან? მგონი ამათ ვიცნობ! მოვლოთ ეგების!..

შალვა. (გაიხედავს პირდაპირ) ჰეე, ძმაო „მოდება“ მაგათი მოგონილია, მსახიობებია კაცო, ვერ ხედავ? ესენი აქეთ მოგდებენ ძმაო!..

გოგ. წავიდეთ, წავიდეთ შალვა! უფულო და მომდებნი სხვა კი არა, ჩემი თავიც მეზარება. (ჩქარა გარბიან).

ვერე.

საბჭოთა რუსეთის ღმერთი.

